

СТИВЪН КИНГ

БЕЛЕЖКИ (SKELETON CREW)

Превод от английски: Мария Парушева, 1994

chitanka.info

Не всички се интересуват как се появяват Разказите и това е съвсем естествено — не е нужно човек да разбира как работи двигателят с вътрешно горене, за да може да кара кола и не е нужно човек да познава обстоятелствата около един разказ, за да изпита удоволствие от него. От двигателите се интересуват автомонтъорите, от създаването на разказите се интересуват учените, любителите и любопитните (първите и последните са почти без разлика помежду си, но както и да е). Тук съм включил бележки по някои от разказите — неща, които реших, че могат да представляват интерес за неангажирания читател. Но ако вие се окажете по-неангажиран и от това, уверявам ви, че можете да затворите книгата без угризения — няма да изпуснете много.

„Мъглата“ беше написана през 1976, за една антология на нови разкази, която събираше моят агент Кърби МакКоли. Две или три години преди това, МакКоли бе създал друга книга от този вид, наречена „Ужаси“. Тя излезе с меки корици. Тази трябваше да е с твърди корици и много по-амбициозна по размах. Казваше се „Тъмни сили“. Кърби искаше да му дам разказ и преследваше този разказ с инат, с решимост... и някаква внимателна дипломатичност, която издава истински добрия агент.

Нищо не можех да измисля. Колкото повече се напругах, толкова повече нищо не можех да измисля. Започнах да смятам, че машинката за разкази в главата ми се е повредила, временно или завинаги. Тогава дойде бурята, която бе до голяма степен като бурята, описана в този разказ. Наистина в разгара ѝ от езерото Лонг Лейк в Бриджтън се надигна воден стълб. Тогава живеехме там и аз настоях цялото семейство да слезем заедно долу (въпреки, че жена ми се нарича Табита — Стефани е името на сестра ѝ). Пътуването до супермаркета на следващия ден е до голяма степен като описаното в разказа, въпреки че ми беше спестена компанията на такава одиозна фигура като Нортън — в действителния свят хората, които живеят във вилата на Нортън са един много приятен лекар и жена му.

В супермаркета музата ми изведнъж ми цвъкна на главата — това се случи както става обикновено, изведнъж, без предупреждение. Бях някъде по средата на централната алея и гледах хлебчетата за хот-дог,

когато си представих огромна праисторически птица, която лети към щанда с месото в дъното и събаря по пътя си консервни кутии с компот от ананас и бутилки доматиен сос. Докато стигнем до касата със сина ми Джо, аз се забавлявах с една история за това как всички тези хора са затворени в магазина и не могат да излязат, обградени от праисторически животни. Стори ми се страшно смешно — „Аламо“ щеше да се получи така, ако бе режисиран от Бърт И. Гордън. Написах половината от историята същата вечер и останалата половина през следващата седмица.

Получи се малко дълъг разказ, но Кърби го хареса и го включи в книгата. Не ми харесваше този разказ преди преработката — особено не ми харесваше дето Дейвид Дрейтън спи с Аманда, а после така и не разбира, какво е станало с жена му. Това ми изглеждаше много малодушно. Но в преработения вариант открих едно стихче, което ми хареса, и с това стихче в главата, успях да изчистя разказа до основи с много по-голям успех, отколкото други мои дълги разкази („Способен ученик“ в „Особени сезони“ е типичен пример за тази моя болест — литературен гигантизм).

Трябва да си призная, че ми харесваше метафората, съдържаща се в откритието на Дейвид Дрейтън за ограничеността на неговите възможности, както ми харесваше и веселата непретенциозност на историята — човек трябваше да я гледа в черно-бяло, прегърнал приятелката си (или приятеля си) и огромен високоговорител на прозореца. Човек сам създаваше всичко останало.

„Тук-там има тигри“ — Учителката ми от първи клас в Станфорд, Кънектикът се казваше госпожа Ван Бюрен. Много се плашех от нея. Предполагам, че ако тогава се беше появил тигър и я беше изял, аз нямаше да се противопоставя. Знаете какви са децата.

„Маймуната“ — Преди около четири години бях в Ню Йорк по работа. Прибирах се пеша към хотела, след като се бях срещал с моите хора в Ню Амрикан Лайбръри, когато видях един човек да продава механични маймуни на улицата. Имаше цял взвод върху едно сиво одеяло, което той бе проснал на тротоара, на ъгъла на Пета и

Четиридесет и втора, и всички се навеждаха, ухилваха и удряха чинелите си. Сториха ми се много страшни и останалата част от пътя до хотела се чудех защо. Реших, че е така, защото ми напомниха за дамата с косата, онази дете прерязва нишката на всеки от нас един ден. И с тази мисъл в главата написах разказа, най-вече на ръка, в хотелската стая.

„Прекият път на госпожа Тод“ — Съпругата ми е истинската госпожа Тод, тази жена е наистина полудяла да търси кратки пътища и в по-голямата си част прекият път е действителност. Тя също го откри. И наистина изглежда, че Таби се подмладява, въпреки че аз се надявам да не съм като Уърт Тод. Поне се опитвам да не съм.

Този разказ много ми харесва, в него има предизвикателство. А гласът на стареца действа успокояващо. От време на време човек пише по нещо, което го връща към старите времена, когато всичко написано е било свежо и пълно с въображение. Когато пишех „Госпожа Тод“ се чувствах точно така.

И още една последна бележка по него — три женски списания не го приеха, най-вече заради ония редове, че ако не клекне жената, ще си напишка крака. Явно те са усещали или че жените не пишкат, или че не искат да им се напомня за това. Третото списание, което го отхвърли — „Космополитън“, го направи, защото решиха, че главният герой е твърде стар, за да представлява интерес за основната публика, към която е адресирано списанието.

Без коментар — освен да добавя, че „Редбук“ накрая го взе. Да ги благослови Бог.

„Разходката“ първоначално бе написан за „Омни“, които с пълно право го отхвърлиха, защото научната му част е доста рехава. Бен Бова даде идеята колонизаторът в разказа да копае вода и аз я включих в тази версия.

„Салът“ — Написах този разказ през 1968 подзаглавието „Плаваща платформа“. В края на 1969 го продадох на списание

„Адам“, което — като повечето списания с разгопени момичета — плащаше не при приемане на материала, а при публикуване. Бяха ми обещали двеста и петдесет долара.

През пролетта на 1970, когато се прибирах с моя Форд — джип, от Унивърсити Мотор Ин в 12:30 през нощта, налетях на няколко жълти пътни конуса, ограничаващи една пешеходна пътека, боядисана същия ден. Боята беше изсъхнала, но никой не си бе дал труда да махне конусите, когато се стъмнило. Един от тях отскочи и ми изкърти заглушителя от проядения от ръжда ауспух. Веднага ме обхвана надигащ се, справедлив гняв, който е характерен само за пийнали студенти. Реших да обиколя град Ороно и да събера пътни конуси. На сутринта ще ги оставя пред полицейския участък, с бележка, на която е написано, че съм спасил много заглушители и ауспуси от унищожение и ще трябва да получа медал.

Събрах около сто и петдесет, преди в огледалото ми за обратно виждане да започнат да се появяват синкави светлини.

Никога няма да забравя полицая в Ороно, който ми хвърли дълъг, дълъг поглед, след като бе погледнал отзад в джипа ми и ме попита: „Синко, тези конуси твои ли са?“

Конфискуваха конусите, както и мен. Прекарах тази нощ като гост на град Ороно, който се появява толкова често в кръстословиците. Месец по късно бях изправен пред Окръжния съд в Бангор по обвинение в дребно хулиганство. Сам поех защитата си, а за клиент имах наистина глупак. Бях глобен двеста и петдесет долара, които естествено нямах. Дадох ми седем дни да внеса сумата или да прекарам още тридесет дни като гост на Пенъбскот Каунти. Вероятно можех да ги взема на заем от майка ми, но не беше лесно да се обяснят обстоятелствата (без да се признае голямото пиене).

Въпреки, че не се допуска използването на *deux ex machina* в своите произведения, защото тези „богове от машината“ са съвсем невероятни, аз съм забелязал, че в действителност те съществуват. В истинския живот те се появяват през цялото време. Моите се появиха след три дни, когато получих чек от списание „Адам“ за двеста и петдесет долара. Бяха за разказа ми „Плаваща платформа“. Беше все едно някой да ти прати картичка с текст „Излизай от затвора и бъди свободен!“. Веднага осребрих чека и платих глобата. Реших да съм примерен и отдалече да заобикалям пътните конуси. Точно примерен

не станах, но можете да ми повярвате като ви кажа, че с конусите сме квит.

Има още едно нещо: в „Адам“ плащат при публикуване, дявол да ги вземе, и след като съм получил парите, значи разказът е излязъл. Но така и не ми изпратиха брой от списанието и аз не съм видял да го продават, въпреки че редовно проверявах — пробивах си път през старите мръсници, които разглеждаха литературни „върхове“ като „Цици и задници“ или „Смели лесбийки“, и разлиствах всяко списание на издателство Найтс. Така и не попаднах на този разказ.

Освен това някъде забутах и оригинала. Пак се сетих за разказа през 1981, тринадесет години по-късно. Бях в Питсбърг, където се вървеше последната редакция на „Пълзящо Шоу“ и бях отегчен. Затова реших да се опитам да пресъздам този разказ и резултатът е „Салът“. По отношение на случката, той не се отличава от оригинала, но по отношение на детайлите е много по-зловещ.

Във всеки случай, ако някой от вас е виждал „Плаваща платформа“ или дори има копие от разказа, би ли могъл да ми изпрати ксерокс копие или нещо такова? Или просто една картичка, в която да потвърди, че не съм луд? Трябва да е бил публикуван в някой брой на „Адам“, или „Адам Куотърли“ или (най-вероятно) „Адам — четиво за леглото“. Зная, че не е кой знае какво име, зная, но в онези дни имах само два панталона и три комплекта бельо, а бедняците не могат да са придиричиви, (пък и беше по-добре от „Смели лесбийки“, повярвайте). Просто искам да съм сигурен, че е бил публикуван някъде, а не в Мъртвата Зона.

„Начин на оцеляване“ — Веднъж се замислих за канибализма — защото това е въпрос, по който се замислят такива като мен понякога — и музата ми отново изпразни вълшебните си черва върху главата ми. Зная, че звучи много грубо, но това е най-добрата метафора, за която се сещам, елегантна или не, и вярвайте ми, готов съм да дам на този Форнит очистително, ако има нужда. Във всеки случай започнах да се чудя, дали един човек може да се самоизяде и ако е така, докъде може да стигне, преди да се случи неизбежното. Тази идея бе така ужасно отблъскваща, че бях обзет от радостно страхопочитание и в продължение на дни само си мислех за нея. Не ми

се щеше да пиша по нея, защото се страхувах да не оплескам нещата. Накрая, когато жена ми ме попита защо се смея, когато един ден ядяхме хамбургери на задната тераса, аз реших поне да я изпробвам.

По това време живеехме в Бриджтън и аз прекарах цял час в разговор с Ралф Дрюс, пенсиониран лекар, който живееше до нас. Въпреки, че отначало той бе изпълнен с известна несигурност (предната година, готвейки разказ, го бях попитал дали човек може да погълне котка), накрая той се съгласи, че човек може да се изхранва със себе си доста време — като всички други материални неща, посочи той, и човешкото тяло не е нищо друго, освен склад на енергия. Ами, попитах го аз, как ще се понесе повтарящия се шок от ампутациите? Отговорът, който той ми даде, се намира с известни изменения в първия параграф на разказа.

Предполагам Фокнър никога не би написал нещо такова, а?
Е, и какво.

„Камионът на чичо Ото“ — Камионът е истински, както и къщата. Измислих историята около тях един ден по време на дълго шофиране, за да се разсея. Хареса ми и за няколко дни я написах.

„Протокът“ — По-малкият брат на Таби бе в бреговата охрана. Изпратиха го в областта Джоунспорт-Бийлс от дългия, възлест бряг на Мейн, където основната задача на охраняващите е да сменят акумулаторите на шамандурите и да спасяват идиотите-контрабандисти на наркотици, които се изгубват в мъглата и попадат на скалите.

Там има много острови, много здраво вплетени островни общества. Той ми разказа за действителното съответствие на Стела Фландърс, която живяла и умряла на своя остров. Дали не беше Свинския остров? Или Кравешкия остров? Не помня. Някакво животно във всеки случай.

Направо не можех да повярвам. „И тя дори не е искала да прекоси отсреща до сушата?“ — попитах аз.

„Не, каза, че не иска да прекоси Протока, до смъртта си“ — каза Томи.

Терминът Проток не ми беше много познат, но Томи ми обясни. Той ми каза и рибарския виц, че има много широк проток между Джоунспорт и Лондон и аз го включих в разказа. За първи път бе публикуван в списание „Янки“ под заглавието „Пеят ли мъртвите?“, нелюбопитно заглавие, но след известен размисъл тук се върнах към оригиналното заглавие.

Е, това е. Не зная вие как сте, но всеки път, когато стигна до края, имам чувството, че се разбуждам. Малко е тъжно, че сънят си отива, но всичко друго — истинските неща — изглеждат дяволски добре, съвсем са си същите. Благодаря, че дойдохте с мен, беше ми приятно. Винаги ми е приятно. Надявам се, че пристигнахте благополучно и пак ще дойдете, защото както казва оня стар слуга в оня странен Ню Йоркски клуб, винаги има още много за разказване.

Бангор, Мейн

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.